

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1237/2024
29.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА- адвоката Александре Мандић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК.број 449/21 од 01.12.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 106/2024 од 20.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александре Мандић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК.број 449/21 од 01.12.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 106/2024 од 20.03.2024. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу ЗК.број 449/21 од 01.12.2023. године, поред осталих оглашен је кривим окривљени АА да је извршио кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен је на казну затова у трајању од једне године. Истом пресудом окривљени су обавезани да сnose трошкове кривичног поступка како је то ближе одређено у првостепеној пресуди док је оштећена ради остваривања имовинско правног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 106/2024 од 20.03.2024. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Прокупљу и бранилаца окривљених ББ, ВВ, ГГ и АА и пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК. број 449/2021 од 01.12.2023. године, је потврђена осим у делу одлуке о трошковима кривичног

поступка у ком делу су жалбе бранилаца окривљених усвојене и пресуда је у том делу укинута и предмет у том делу је враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање. Истом пресудом одређено је да трошкови кривичног поступка настали пред Апелационим судом у Нишу падају на терет окривљених ГГ и АА, о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Александра Мандић због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) па је у седници већа која је одржана у смислу члана 490. ЗКП без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотри списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Александре Мандић је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док у преосталом делу поднети захтев нема законом прописан садржај.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је побијаним пресудама прекорачена оптужба с обзиром да иако је оптужним предлогом окривљенима као саизвршиоциома стављено на терет да су заједнички предузимали радње извршења без навођења које тачно радње је свако од окривљених предузео, суд их оглашава кривим за радњу извршења у којој је таксативно наведено коју радњу је сваки од окривљених тачно предузео, на који начин је, по наводима браниоца, суд изменио правно релевантне чињенице и прекорачио оптужбу.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постајати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, а прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела и кривичне санкције.

Из списка предмета произилази да је оптужним предлогом Основног јавног тужилаштва у Прокупљу Кт бр. 108/19 од 15.11.2021. године окривљенима стављено на терет извршење продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика због постојања оправдане сумње да су у време и на месту одређеном у оптужном акту „ у стању урачунљивости, са умишљајем, обијањем затвореног простора одузели туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем прибаве себи противправну имовинску корист на тај начин што су...неопажено дошли до породичне куће и дворишта оштећене ДД... искористивши одсуство власника куће...окривљени ВВ и окривљени ББ употребом физичке снаге и подесним предметом деловали у пределу катанца на подруму куће оштећене...а затим сви заједно ушли у подрум и из истог противправно одузели...чиме су себи прибавили противправну имовинску корист...при чему су били свесни противправности дела и чије извршење су хтели“.

Поређењем чињеничног описа предметног кривичног дела датог у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца и чињеничног описа дела из изреке првостепене пресуде закључује се да је првостепени суд у изреку пресуде унео „на тај начин што су по договору, а на предлог окривљеног ВВ...отишли до куће оштећене...окривљени ВВ из ... је понео клешта којима је окривљени ББ из ... обио катанац на подруму, а затим су окривљени ББ и ВВ ушли у подрум и из истог противправно одузели... док су окривљени ГГ и АА ... чували стражу тако што су их чекали на оближњем игралишту, а затим су сви окривљени са балонима вина напустили лице места, чиме су себи прибавили противправну имовинску корист...“

По налажењу Врховног суда цитираном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА, већ је на наведени начин опис кривичног дела ускладио са чињеничним стањем утврђеним током доказног поступка и то у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива.

С обзиром да наведена измена чињеничног описа кривичног дела у изреци пресуде окривљеног није довела у тежи процесно правни положај нити је исти оглашен кривим за више криминалних активности и већу криминалну вољу од оних за коју је оптужен, Врховни суд је супротне наводе браниоца оценио као неосноване.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу и као незаконит доказ означава записник о саслушању окривљеног ГГ који је дат пред органом полиције КУ бр: дд-682389/2018 и дд – 652710/2018 од 29.11.2018. године. Међутим, иако означена повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, бранилац не образлаже у чему се незаконитост означеног записника огледа.

С обзиром да одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у

чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, па је сходно томе оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић